

Arrest

nr. 158 141 van 10 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juni 2013 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij en legde haar ook een inreisverbod op. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van VK, attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

KV geboren te Petropavlovsk op (...)1970, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend en werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming genomen op 05.10.2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

□ Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.10.2012, hem betekend op 15.10.2012.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar, omdat:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.10.2012, haar betekend op 15.10.2012."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij wijst er vooreerst op dat zij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. Verder stipt zij aan dat er in casu sprake is van een herhaald bevel. Verwerende partij stipt evenwel aan dat indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, de gemachtigde op een wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. Verwerende partij stelt dat de verzoekende partij wel een schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt, maar dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (*“betrokkene is niet als vluchteling erkend en er werd geen subsidiaire bescherming toegekend – beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming genomen op 5 oktober 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*). Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

In zoverre de verzoekende partij betwist dat zij langer in het rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn om reden dat zij een cassatieberoep heeft ingediend tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden aangestipt dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 oktober 2012 rechtsgeldig en uitvoerbaar is tenzij de Raad van State daar anders over beslist in een cassatiearrest. In casu blijkt dat de Raad van State het cassatieberoep bij arrest nr. 224.708 van 18 september 2013 heeft verworpen. De verzoekende partij kan thans niet langer voorhouden dat zij nog rechtmatig op het Belgische grondgebied verblijft.

Zoals de verwerende partij zelf aanstipt, mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM.

In het verzoekschrift voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij voert aan dat zij en haar familie, inzonderheid haar kinderen een uitgebreid sociaal leven hebben uitgebouwd in België. Ten bewijze hiervan verwijst de verzoekende partij naar haar regularisatieaanvraag waarbij zij stukken voegde waaruit blijkt dat zij Nederlandse lessen hebben gevolgd, zeer goede resultaten behaalden en bijgevolg zeer goed Nederlands spreken; dat zij zolang zij in het bezit waren van een arbeidskaart C hebben gewerkt; dat de kinderen sedert 2010 school lopen en goede resultaten behalen; dat zij hiernaast ook ander activiteiten hebben zoals tekenacademie en turnen; dat zij ook een taalvakantie Frans hebben gevolgd en dat zij veel vrienden hebben. De verzoekende partij stipt aan dat de bestreden beslissing haar recht op een sociaal leven, hetgeen eveneens onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, schendt.

De verzoekende partij dient in eerste instantie het bestaan van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Waar zij in haar middel verwijst naar haar uitgebreid sociaal leven, doelt zij op haar privéleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve

definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015 Parillo/Italië, § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is een feitenkwestie.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

In casu kan worden aangenomen dat de verzoekende partij het bestaan van een privéleven aannemelijk maakt.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van voortgezet verblijf.

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63, EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38, EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse v. Nederland, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' – waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en belangen van de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37, EHRM 31 januari 2006 Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39, EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse v. Nederland, § 106-107).

In casu betreft het een eerste toelating tot verblijf.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat deze besluitvorming die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moeten verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of

met praktische regelingen(EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

De Raad stelt vast dat noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier een belangenafweging terug te vinden is aangaande het privéleven van de verzoekende partij. Noch de bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er blijk van dat rekening werd gehouden met het privéleven van de verzoekende partij en dit niettegenstaande het administratief dossier voldoende aanwijzingen bevat met betrekking tot het privéleven van de verzoekende partij. Pas voor het eerst in de nota met opmerkingen is een belangenafweging terug te vinden. Zulks is echter een a posteriori motivering welke het gebrek aan belangenafweging in de bestreden beslissing niet kan rechtzetten. Zoals reeds aangegeven is het niet de taak van de Raad om de afweging te maken tussen de belangen van het individu en de belangen van de Staat, zulks komt toe aan de verwerende partij. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In die mate acht de Raad artikel 8 van het EVRM geschonden.

Hieruit volgt dat de exceptie van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

3. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voert de verzoekende partij, voor wat betreft het inreisverbod, de schending aan van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij stipt aan dat de verwerende partij op geen enkele manier heeft gemotiveerd waarom de maximumtermijn van drie jaar zou moeten worden opgelegd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen de bepaling van artikel 74/11, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt geciteerd, in de eerste bestreden beslissing aangevuld met de vaststellingen dat *“betrokkene (...) geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.10.2012, hem ter kennis gebracht op 11.10.2013.”* en in de tweede bestreden beslissing met de vaststelling *“dat betrokkene (...) geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.10.2013, haar betekend op 15.10.2012.”*

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
(...)”.*

In casu werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod verplicht wordt gesteld. De verzoekende partij betwisten dit niet, maar betoogt dat niet werd gemotiveerd waarom meteen de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd.

De Raad wijst er op dat artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van ‘maximum’ drie jaar. Waar artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet een inreisverbod voorschrijft wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaar op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen (‘maximum’ drie jaar).

Het opleggen van een inreisverbod bij het niet voldaan zijn aan de terugkeerverplichting impliceert nog niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.872, RvS 29 april 2015, nr. 231.043, RvS 17 maart 2015, nr. 230.543, RvS 29 april 2015, nr. 231.043). Aangezien de gemachtigde een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de geldingstermijn van het inreisverbod, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat éénzelfde feitelijke motivering wordt geboden die wordt gehanteerd zowel ter verantwoording van het opleggen van het inreisverbod als ter verantwoording van de geldingstermijn van drie jaar. De gemachtigde stelt immers vast dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting nu geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 15 oktober 2012. Op zicht van de motieven van de bestreden akte kan niet worden opgemaakt welke feitelijke vaststelling wordt gehanteerd als grond voor het opleggen van het inreisverbod dan wel als grond om in het geval van de verzoekende partij te opteren voor een geldingstermijn van drie jaar. De verschillende vaststellingen vormen één geheel en zijn alle samen terug te brengen op het gegeven dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan de terugkeerverplichting die haar werd opgelegd middels een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

De motivering dat de verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, wordt aldus aangewend om zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als de beslissing tot het opleggen van een termijn van drie jaar, te schragen. Aldus blijkt geenszins een afzonderlijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor een geldingstermijn van drie jaar (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Hierbij moet worden geduurd dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, niets afdoet aan de beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde om de geldingstermijn van het inreisverbod aan te passen aan de specifieke omstandigheden van het geval. Aangezien de gemachtigde een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de geldingstermijn van het inreisverbod, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het hanteren van eenzelfde feitelijke motivering om de geldingstermijn van het op te leggen inreisverbod te bepalen op drie jaar als om de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelf te schragen, getuigt van een zekere vorm van automatisme in hoofde van de gemachtigde en laat alleszins niet toe na te gaan of op concrete wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval om in casu een geldingstermijn van drie jaar te voorzien.

De vraag of het in de gegeven omstandigheden al dan niet redelijk is om te voorzien in een inreisverbod van drie jaar, kan door de Raad niet worden beantwoord. Deze kritiek betreft de materiële motiveringsplicht. Deze materiële motiveringsplicht is thans echter niet aan de orde daar in casu afdoende motieven ontbreken met betrekking tot de in het bestreden inreisverbod opgelegde

geldingsduur van drie jaar, zodat ook niet kan worden nagegaan of deze of gene inhoudelijke beoordeling redelijk of deugdelijk is. Het komt de Raad, bij gebrek aan motieven in de bestreden beslissing ter zake, dan ook niet toe zich in de plaats te stellen van het bestuur door zelf de afweging van de omstandigheden eigen aan het geval te maken en door zelf een redelijkheidstoets door te voeren aan de hand van de voorliggende gegevens.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij, voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan hierbij volstaan te verwijzen naar de bespreking onder het kopje ontvankelijkheid, waaruit reeds gebleken is dat artikel 8 van het EVRM in de aangegeven mate geschonden is.

Het tweede middel is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU